

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **M. H., nar. X**
bytem X
proti

žalovaný: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
se sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2021 č.j. X

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 8. 2021 č.j. X a ze dne 1. 6. 2021 č.j. X se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení 12. 8. 2021 č.j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle

ustanovení § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 528/1991 Sb.“) a § 90 odst. 5 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 6. 2021 č.j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), odňala žalobkyni ode dne 24. 6. 2021 invalidní důchod.

II. Žaloba a její podstatný obsah

3. Žalobkyně nesouhlasila se závěry prvostupňového i napadeného rozhodnutí a se závěry podkladových posudků vypracovaných pro účely obou rozhodnutí, které považuje za neúplné a zcela opomíjející skutečný dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně.
4. Namítla předně, že se její zdravotní stav od přiznání invalidního důchodu nijak nezlepšil. Ba právě naopak došlo ke zhoršení zdravotního stavu žalobkyně. S odkazem na nález neurologa MUDr. H. D. odmítla důrazně, že v případě X se jedná o lehkou formu se zřídka se vyskytujícími bolestmi bez dopadu na denní aktivity. Toto onemocnění žalobkyni omezuje v běžném životě, vzdělávání a odborném růstu. Rovněž nemůže sportovat a při jakékoli fyzické aktivitě je odkázána na pomoc. S postupující věkem se nemoc také zhoršuje a nelze tedy očekávat žádné zlepšení.
5. Posudku posudkového lékaře pro účely námitkového řízení žalobkyně rovněž vytkla, že v něm nebylo přihlédnuto ke zdravotnímu omezení žalobkyně vzniklého v důsledku X, protože nebyla řádně odůvodněna stanovená míra poklesu její pracovní schopnosti.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že byla plně vázána posudkem ze dne 20. 7. 2021 vyhotoveným pro účely řízení o námitkách žalobkyně, kterým byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na 30 %.
7. Žalovaná přitom nezjistila žádná pochybení v rámci proběhlého řízení ani při vyhotovení samotného podkladového posudku, který netrpí neobjektivitou. Posudek rovněž splňuje požadavky úplnosti, správnosti a přesvědčivosti. Žalovaná je tak toho názoru, že vycházela při svém rozhodování z dostatečně objektivně zjištěného skutkového stavu věci.
8. Žalovaná rovněž zdůraznila, že pro uznání invalidity nejsou rozhodující subjektivní pocity, nýbrž zdravotní stav objektivně zjištěný posudkovými lékaři v souladu s vyhláškou č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti

pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Jedině posudkoví lékaři jsou oprávněni posoudit zdravotní stav žadatele o invalidní důchod. Jiným lékařům, byť s příslušnou odborností, toto oprávnění nepřísluší. Žalovaná tedy má za to, že postupovala správně, pokud námitky žalobkyně zamítla, když podle posudku zjištěný pokles pracovní schopnosti žalobkyně činil pouze 30 % oproti pro uznání invalidity prvního stupně potřebným 35 %.

9. Závěrem pak žalovaná navrhl, aby soud vyžádal u příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též jen „PK MPSV“) posudek o zdravotním stavu žalobkyně a míře poklesu její pracovní schopnosti a tento následně provést k důkazu o zdravotním stavu žalobkyně a v jeho souvislosti o míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Jinak bez vyhotovení takto navrhovaného posudku invaliditu žalobkyně posoudit nelze a za tehdejšího stavu navrhl žalovaná zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
11. Prvostupňovým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení rozhodla tak, že se podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. žalobkyni ode dne 24. 6. 2021 odnímá invalidní důchod, neboť podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 17. 5. 2021 z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla pouze o 5 %, a žalobkyně tak již není invalidní.
12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně námitky, ve kterých namítla nekompletní výčet rozhodujících podkladů. Zpochybnila též hodnocení onemocnění X v jejím případě jako lehkou formu se zřídka vyskytujícími se bolestmi bez dopadu na denní aktivity, když naopak bolestmi trpí obden až denně a jsou nepředvídatelné. Žalobkyně zde také nesouhlasila s tvrzenou absencí dopadu tohoto onemocnění na její denní aktivity, kdy tento závěr neodpovídá skutečnosti, a podrobně vyčetla, v čem všem ji X omezuje.
13. O námitkách žalobkyně rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že je zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V řízení o nich nechala žalovaná vypracovat posudek svým lékařem, který vycházel ze zdravotní dokumentace PSSZ, ošetřujícího lékaře a dalších odborných lékařských nálezů, včetně žalobkyní doložených lékařských zpráv. Lékař v posudku o námitkách žalobkyně dospěl k závěru, že tato není od 17. 5. 2021 invalidní dle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o 30 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole X, položce X, přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 25 % - 40 %. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti ve smyslu ustanovení § 3, vyhlášky o posuzování invalidity, upravena nebyla.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání.
15. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
16. Podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně. Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
17. Rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.
18. V projednávaném případě žalobkyně zpochybňovala skutkové závěry týkající se posouzení jejího zdravotního stavu. S ohledem na to soud nechal vypracovat posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, která soudu předložila posudek ze dne 15. 10. 2021, evidenční číslo SZ/2021/2088-PH-6 (dále též jako „posudek MPSV“). Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení předsedkyně komise MUDr. L. K., další lékař MUDr. K. K., CSc. s odborností neurologie a tajemnice M. P..
19. Posudková komise dospěla na základě předložené spisové dokumentace Městského soudu v Praze, spisová dokumentace PSSZ včetně zdravotní dokumentace, nově předložených lékařských zpráv a na základě explorační a vyšetřovací žalobkyně zejména odborným příslušným lékařem při jednání PK MPSV, jehož se žalobkyně zúčastnila, k závěru, že pracovní schopnosti žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí poklesly o 35 %, a proto se v jejím případě jednalo i nadále o invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995, která u žalobkyně trvá i nadále a bez přerušení. Posudková

komise u žalobkyně shledala jako rozhodující příčinu nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti, jak ji vymezuje kapitola X, položce X, přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Pro míru poklesu pracovní schopnosti u tohoto postižení vyhláška o posuzování invalidity stanovuje rozmezí 25 % – 40 %. Míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně posudková komise zhodnotila na 35 %, tj. v druhé polovině stanoveného procentního rozpětí, a to s ohledem na přítomná další zdravotní omezení.

20. Odlišnost uvedených závěrů od závěrů posudků vyhotovených pro účely napadených rozhodnutí žalované posudková komise odůvodnila přítomností dalších zdravotních omezení a také posouzením některých žalobkyní udávaných obtíží podle zásady „*in dubio mitius*.“
21. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2019 č.j. 8 Ads 138/2017-40 k tomu tento soud uvedl, že: *„Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).“*
22. V řízení předložený posudek přitom splňuje všechny formální náležitosti vyžadované § 7 vyhlášky o posuzování invalidity a soud jej vyhodnotil jako úplný, celistvý a přesvědčivý ve smyslu shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z uvedeného posudku pak je zřejmé, na základě jakých úvah dospěla posudková komise k odlišnému hodnocení zdravotního stavu žalobce. Účastníci řízení pak ke složení posudkové komise a obsahu posudku ničeho nenamítali. V projednávané věci soud nemá žádné pochybnosti o tom, že skutkový stav byl zjištěn řádně a v takovém rozsahu, který nedává prostor pro jakékoli pochybnosti o správnosti posudkových závěrů.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Z posudku MPSV tak má soud za prokázané, že k datu vydání napadeného rozhodnutí se u žalobkyně jednalo i nadále o invaliditu prvního stupně. Napadené rozhodnutí bylo tudíž zatíženo vadou spočívající v nesprávném zjištění skutkového stavu, a proto jej městský soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a to včetně prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s.ř.s.), a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. To vše i přes relativně malý rozdíl v míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně zjištěné žalovanou ve správním řízení oproti zjištěním v rámci řízení soudního, neboť těmito zjištěními již pokles pracovní schopnosti žalobkyně překročil stanovenou hranici pro invaliditu prvního stupně. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaná v dalším řízení vázána právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. platí, že zrušil-li soud rozhodnutí

správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí.

24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobkyně žádné náklady řízení neprokázala, ani je neuplatňovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 19. ledna 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce